29/08/2021

“Χαίρομαι που οι Μοναχοί προσέρχονται στον εμβολιασμό”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Στην πανηγυρίζουσα **Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Συκής** λειτούργησε την Κυριακή ο Σεβ. Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Ιγνάτιος, επί τη εορτή της Αποτομής της Τιμίας Κεφαλής του Βαπτιστού Ιωάννου. Στην Θεία Λειτουργία συμμετείχαν **η Υφυπουργός Παιδείας κ. Ζέτα Μακρή, ο Βουλευτής Μαγνησίας κ. Κώστας Μαραβέγιας και πολλοί προσκυνητές,** τηρουμένων των μέτρων για την προστασία της δημόσιας υγείας.

Αναφερόμενος στο ζήτημα του εμβολιασμού, ο Σεβασμιώτατος τόνισε ότι «δυστυχώς, πολλοί άνθρωποι της Εκκλησίας παγιδεύτηκαν σε μια δαιμονοποίηση,

προσδίδοντας σε ένα ζήτημα καθαρά ιατρικό και επιστημονικό διαστάσεις που δεν έχει. Δίνουν βάση σε ψεύτικες ειδήσεις και παρασύρουν εαυτούς και αλλήλους. **Θα δώσουν λόγο ενώπιον του Θεού, γιατί, αλλοίμονο, παίρνουν στον λαιμό τους ανθρώπους, που τελικά χάνουν τη ζωή τους.** Δοξάζω τον Θεό, διότι με τα μέτρα που λάβαμε δεν είχαμε κρούσματα στα Μοναστήρια μας **και χαίρομαι που οι Μοναχοί και οι Μοναχές μας** προσέρχονται στον εμβολισμό θωρακίζοντας τις αδελφότητες».

Στο κήρυγμά του, **ο Μητροπολίτης χαρακτήρισε τον Πρόδρομο Ιωάννη, «υπόδειγμα αφιερώσεως και υπακοής,** γι' αυτό και δέχθηκε από τον Χριστό τον μεγαλύτερο έπαινο που ακούστηκε ποτέ για κάποιον άνθρωπο». Ο κ. Ιγνάτιος επικέντρωσε τον λόγο του σε μία από τις πολλές αρετές του Προδρόμου, την ταπείνωσή του: «Ο Ιωάννης γνώριζε την αποστολή του, διέθετε προφητικό λόγο, που του προσέδωσε μεγάλη δύναμη, ώστε να επηρεάζει τα πλήθη των ανθρώπων. Από τα πλήθη εκείνα ξεχώρισαν οι μαθητές του, που άκουσαν τον λόγο περί μετανοίας, δέχθηκαν το βάπτισμα του ύδατος και έγινε γι' αυτούς ο μέγιστος της ζωής τους. Συχνά, αυτού του είδους η δύναμη αποπροσανατολίζει τους ανθρώπους από την αποστολή τους. Αυτό, όμως, δε συνέβη στον Ιωάννη. Ενώ είχε τεράστιο κύρος και δύναμη, απέκτησε πιστότατους μαθητές, εντούτοις ομιλούσε πάντοτε για τον Μεγάλο Αναμενόμενο, τους έστειλε σ' Εκείνον, απογυμνώθηκε από κάθε δύναμη και τελικά, θυσίασε την ζωή του για την αλήθεια. Ο Πρόδομος είναι παράδειγμα ταπεινού πνευματικού υπηρέτη, που παραμένει πιστός στην αποστολή του, δεν αυτονομείται και δεν παίρνει δύναμη από τους ανθρώπους που τον εμπιστεύονται, για να μετατραπεί σε είδωλο».

Στη συνέχεια, ο κ. Ιγνάτιος παρατήρησε ότι «πολλές φορές στον πνευματικό και εκκλησιαστικό μας βίο τα πράγματα λειτουργούν με τον τρόπο αυτό. Η Εκκλησία δίνει την δυνατότητα στους ποιμένες ν' αναπτύξουν λόγο πνευματικό, να ενεργούν για την σωτηρία των ανθρωπίνων ψυχών, να λειτουργούν το Μυστήριο της Μετανοίας και να δημιουργείται πνευματική σχέση, κατά πάντα ευλογημένη και αγία. Ελλοχεύει, όμως, πάντα ο κίνδυνος, όταν ο Ποιμένας αποκτήσει αίσθηση αυτάρκειας, βλέποντας τους πάντες να εξαρτώνται απ' αυτόν, γεγονός που του προσδίδει κύρος και δύναμη, με αποτέλεσμα να νομίζει ότι είναι αυτεξούσιος και αυτόνομος. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη αμαρτία απ' αυτήν. Είναι αυτή που εκδίωξε τον άνθρωπο από τον Παράδεισο. **Η παγίδα της πνευματικής αυτάρκειας υπάρχει πάντοτε, με αποτέλεσμα,** οι κατά τα άλλα πνευματικοί ποιμένες και ηγέτες να αυτονομούνται από την εκκλησιαστική τους αρχή, τον Επίσκοπό τους και ουσιαστικά από την Εκκλησία, δίδοντας, μάλιστα, χαρακτήρα «αγιότητας» στην αυτονόμησή τους. Εν Χριστώ ελευθερία υπάρχει, όταν όμως, η γνώμη μου μετατρέπεται σε αποστασιοποίησή μου από την Σύνοδο και την Εκκλησία, αυτή είναι η μεγάλη παγίδα. Μάλιστα, αντιλαμβάνονται την κατάσταση αυτή ως «αγιότητα», πιστεύοντας ότι ξεχωρίζουν από τους άλλους. Ο διάβολος, όταν δεν μπορεί να ρίξει τους ανθρώπους της Εκκλησίας στα ηθικά ζητήματα, σπέρνει τον εγωισμό της αυτάρκειας και της αυτονομίας. Επιδιώκει να διχάσει τους ανθρώπους με τον Θεό και μεταξύ τους και ενώ η Εκκλησία έχει στην ουσία Της την ενότητα, την βλέπει να καταστρέφεται εξαιτίας του εγωισμού και της αυτάρκειας. Ο Πρόδρομος είχε δύναμη, κύρος, πιστούς μαθητές. Παρέμεινε, όμως, πιστός στην αποστολή του, να ανοίξει τον δρόμο για τον Μεσσία και Λυτρωτή

Ιησού Χριστό. Γι’ αυτό τιμήθηκε από τον Κύριο και την Εκκλησία μας και παραμένει διαχρονικό παράδειγμα ταπείνωσης και υπακοής».

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας κάλεσε όλους, **στον καιρό της πανδημίας** «να ενώσουμε τις δυνάμεις μας και να κάνουμε το καθήκον μας απέναντι στον εαυτό μας και στους άλλους».